

У домі МАМИНА МОЛИТВА

Коли кожен із нас іде захищати Батьківщину, то вдома залишає найрідніших. Для механіка-водія першого батальйону 24-ї окремої механізованої бригади Олега Кравця це дві жінки – мама Зоряна й сестра Ірина.

Доки він «там», у їхньому домі живе мамина молитва. Нехай не чутно, нехай подумки, але вона звучить завжди. Адже рідна дитина «там»... Зі слів сина мати знає лише те, що він механік-водій бойової машини піхоти. Щовечора Олег телефонує й бадьорим дзвінким голосом сповіщає, що все гаразд, що він у теплі й ситий. Але мамине серце не обманеш, воно відчуває все – і радість, і біль.

– У нашій родині завжди була гордість за захисників України, – розповідає Зоряна. – Ще коли жив наш дідусь, а Олег ходив до школи, то дідо завжди казав йому, що справжній чоловік повинен мати військовий гарт. Тому рішення Олега піти на контракт для мене було цілком логічним.

Було це ще до подій на Майдані й окупації Росією Криму. А коли події в нашій державі почали розвиватися стрімко, мамине серце не витримало. Вона просто сховала документи сина, аби той не пішов у військкомат.

– Але він мене підманув тоді, – пригадує Зоряна. – Сказав, що на роботу терміново потрібен паспорт. І, коли я діставала його, підгледів, де ховаю документи. Коли Олег пішов у військкомат, я страшенно за нього хвилювалася. Однак нині пишаюся мужнім учинком сина. І радію, що мій син є захисником України.

Олег зі своєю бойовою машиною пройшов найважливіші передові позиції оборони від російсько-терористичної навали. Але жодного разу не поскаржився, не сказав мамі зайвого слова, щоб не ранили матусине серце.

– Жодного разу я не пошкодувала, що Олег надягнув військовий однострій, – продовжує мати солдата. – Більше того, нині ми всіляко підтримуємо його прагнення вступити до Національної академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного. Адже бути офіцером надзвичайно почесно.

Погоджуються з мамою й донька Ірина, сестра Олега.

– Ми всі прагнемо захищати Україну, – каже вона. – І хотіли б робити все можливе, щоб наша держава була сильною й квітучою. Звісно, в силу своїх можливостей допомагаємо бійцям на фронті, бо там такі самі хлопці, як мій брат. Я щиро тішуся тим, що він боронить свою країну, для мене й для багатьох людей він є героєм.

Нині Олег перебуває на ротатії. І час від часу, між заняттями з тактики, відвідує родину. Кожен такий приїзд – сімейне свято.

Підполковник Тарас ГРЕНЬ.
Західний регіональний медіа-центр
Міністерства оборони України.

21 березня – Всесвітній день поезії

«Безсмертний дотик до душі...»

Долинули до нас прадавні петрогліфи – зображення тварин і людей на камені, гравюри на кістках і рогах, а ось перші поетичні рядки, написані на глині чи піску, назавжди злилися з вічністю. Можливо, то були несміливі освідчення в коханні, ще дошумерські письмена в гротах нашої Кам'яної Могили, присвячені возвеличенню сонця й зірок (залишилися сліди червоної фарби), а десь за далекими обрідями – китайські ієрогліфи, що позначали добро й милосердя. Віршовані начала вловлюються в повідомленнях, зафіксованих хеттськими та давньоперськими клинописами, арабською в'яззю, архаїчними абетками...

Сьогодні з нами – поеми Гомера, любовні послання Алкея та Сапфо, графіті на стінах Софійського собору, «Слово о полку Ігоревім», геніальна лірика Тараса Шевченка, Лесі Українки та Павла Тичини. Як наголошує Ліна Костенко, «Поезія – це завжди неповторність, // Якийсь безсмертний дотик до душі». Воістину так! Ось чому 1999-го ухваляють тридцятій сесії ЮНЕСКО встановлено Всесвітній день поезії, який відзначається щороку 21 березня.

27 березня – Міжнародний день театру

Вдивляємося на сцену...

...Прислухаємося до розмов героїв п'єс Шекспіра, Тараса Шевченка чи Івана Франка й далеко не завжди пригадуємо, що театр зародився в Давній Греції, був частиною релігійних обрядів, а сцену за тих часів влаштовували біля підніжжя пагорба, на якому вмошувалися глядачі. До речі, слово «театр» – грецького походження й означає «місце для огляду». Таке місце (театр!) в Афінах було побудовано 500 року до н. е., а в Римі – 52 року до н. е.

Перший сучасний театр – театр Фарнезе в Пармі – був італійський і з'явився 1618 року. В Україні театральне мистецтво розвивалося здавна: ще за княжої доби велику популярність мали вистави скоморохів, пізніше набули поширення вертепи. 1795 року у Львові було відкрито перший стаціонарний театр. У Києві театр відчинив двері для вишуканої публіки 1806-го, в Одесі – 1809-го, а в Полтаві – 1810 року. Великої слави зажив національний «театр корифеїв», який 1882 року в Єлисаветграді (нині Кіровоград) заснував Марко Кропивницький. На сцені з великим успіхом виступали знамениті Іван Карпенко-Карий, Микола Садовський, Панас Саксаганський, Марія Заньковецька та багато інших відомих акторів.

М. С.